

VECKOBLADET

Utkommer fredagar

28:e årg. 2002 Fredag 24 maj

18

Det finns pärlor i Veckobladets bildarkiv! Den här teckningen gjorde Manne för drygt tjugo år sen, på den tiden som vänsterpartiet (som hette något annat då) i Lund hade ett framgångsrikt korpfotbollslag – ja ett slag fanns det två!

Ge Lund ett allsvenskt FOTBOLLSLAG!

Snart är det VM i fotboll. Säkert finns det en och annan av Veckobladets läsare som tänker följa matcherna i teve.

Visst, det kostar att åka till Japan/Korea. Men rutan är ändå ett dåligt surrogat. Fotboll är ett skådespel som man ska ta in med alla sinnen, och det är en kollektiv upplevelse som man alltså ska dela med andra, helst många tusen.

En ny generation har upptäckt detta. Den allsvenska fotbollen samlar rekordpublik, delvis på bekostnad av den stereotypa ishockeyn. Vi i Lund har det förspänt.

Med pågatåg och cykel når man tre allsvenska fotbollsarenor på en timme. Bil? Då ska man hitta en parkeringsplats, och det är inte fel att höja stämningen med ett par öl.

Så visst kan vi resa till Malmö, Landskrona och Helsingborg. Men bäst vore om Lund hade ett eget lag av toppklass. De objektiva, demografiska förutsättningarna finns. Landskrona och Trelleborg (som nyss var allsvenskt) är betydligt mindre än Lund. Problemet är alltså de subjektiva förutsättningarna, bristen på lokal elittradition i fotboll, som har gjort att de talanger

som fostrats här har gett sej av till andra klubbar.

Men så behöver det inte förbli. Med (kommunal)politiska prioriteringar och tålmodigt och målmedvetet arbete skulle Lund kunna bli en riktig fotbollsstad. Två åtgärder:

- Ett extra stöd åt klubbar som särskilt arbetar med invandrarkillar. Målet är alltså bra fotboll (liksom det viktigaste med Mejeriet har varit att skapa bra musik, inte att hålla ungdomen från gatan), men en biffekt är praktisk integration och en karriärväg för dem som många

Forts. på sid. 4.

Ett erkännande

Ibland kan skrivande kännas tungt och motigt och närmast meningslöst. Vem bryr sig, vad tjänar det till?

Men, så utan att man ens kunnat ana att den var på väg, kan belöningen komma. Någon har tagit intryck av kampanjen, den massiva mängden fakta, de goda argumenten, de välavvägda omdömena. Se här vad red Per T. Ohlsson skrev i sin krönika i söndags:

Amerikanerna måste inse att det finns problem som inte kan lösas med hjälp av F 16-plan och Special Forces: det går inte att bomba och skjuta bort den misär som underblåser hat och fanatism på många håll i världen.

Det är utmärkt formulerat – vi hade inte kunnat göra det bättre själv – och visar att inte ens Per T. Ohlsson, som väl starkare än någon annan offentlig person i Sverige tagit ställning för USA:s krig, är oemottaglig för vår argumentation. Våra ställningstaganden mot de amerikanska bombningarna av Irak, Somalia och Kosovo och senast Afghanistan har tydligen gjort intryck.

Man kan aldrig vara säker, men visst kan man hoppas att sinnesändringen är permanent. Vi får se när USA börjar kriget mot Irak.

Men tills dess, heder åt Per T., vi hade underskattat dig. You've come a long way baby!

VB-red.

En tidigare publicerad nidbild av Per T. som vi nu nästan ångrar.

Hur många 1.5?

Mats Bohgard gjorde fina reflexioner med anledning av vänsterns förstamajtag men han undanhöll VB-läsarna den handfasta uppgiften hur många som gick i tåget. Det har heller inte stått på annan plats i tidningen.

I insikt om att många arrangerar överdrivna engagerade VB sin egen omutliga räknare sen tjugo år tillbaka. Det är bra med kontinuitet, då blir det räknat efter samma principer varje gång. Hur många var vi i år?

– Det var ovanligt svårt att räkna eftersom folk gick så ovanligt oregelbundet. Nästan mellan tusen och elvahundra. Det betyder att arrangörernas egen siffra faktiskt var rimlig.

– Socialdemokraterna var 250, något fler än vad Sydsvenskan uppgav. Det är lättare att räkna ett litet demonstrationståg.

Vänsterpress,

vänsterpartiets centrala medlems-tidning har nu gjort som DN, Flamman, Dagens eko m.fl., för att inte tala om Sydsvenskan. Nämligen citerat Veckobladet. Närmare bestämt Örjan Wikanders uppskattning av Proletären för dess raka språk. Man kan misstänka att även Vänsterpress redaktör delar uppskattningen.

Även Proletären har för övrigt citerat Veckobladet. Men det var inget särskilt smickrande sammanhang.

Att kvälja dom (m)

Ni såg kanske i tidningarna att Elve Nilsson blev fälld i tingsrätten för brott mot aktiebolagslagen. Han var ordförande i landstingets trafikbolag som sålde ut verksamheten till privata intressen. V- och mp-representanterna i styrelsen informerades långt efter de andra. Så får man inte göra enligt lagen. Nilsson ska betala dagsböter plus 300 kr till brottsofferfonden.

Detta hände i Stockholm som VB normalt inte skriver om. Men vi ser en parallell till lokala förhållanden, ett mönster som går igen. Jag har inte gjort något fel, jag sitter kvar, säger Nilsson. Här i Skåne var det den m-ledda borgerliga majoriteten i Mellersta sjukvårdsnämnden som nekades ansvarsfrihet av Regionfullmäktige, en högst ovanlig åtgärd. Men den avgår heller inte.

Moderater tycks ha en pragmatisk syn på lagar och regler.

Lunds fot & cykelfolk

skriver vi om härintill. Nu på söndag den 26 har den sin värvandring: pågatåg till Rydebäck 9.52, vandring på kuststig till Ålabodarna där sextetten Ellen spelar till picknicken och professor Louise Vinge berättar om ortens skald, Gabriel Jönsson. Därefter återtag (i bästa fall med pågatåget "Gabriel Jönsson") från Glumslöv till Lund där man beräknas vara framme 14.36. En nätt och bildande söndagsutflykt som härmed rekommenderas.

Vänsterspår i trafikplaneringen

Det behövs inga nya vägar i Skåne! Satsa i stället på spår- och cykeltrafiken! Det säger, kanske inte helt oväntat, vänsterpartiet i sitt förslag till yttrande över Region Skånes förslag till långsiktig planering av transportinfrastrukturen.

För en tid sedan tog riksdagen beslut om den långsiktiga transportinfrastrukturen. Vänsterpartiet gjorde i propositionen kraftigt avtryck bland annat i form av den största järnvägssatsningen i människominne. Nu har trafikverken och de regionala självstyrelseorganen i uppdrag att utpröva konkreta planer för perioden 2004–2015. Över dessa ska kommunerna yttra sig.

Långsam förändring

Förslag till yttrande var till behandling i Tekniska nämnden i förra veckan. Tjänstemanna förslaget – och här kan man spåra en långsam men säker förändring jämfört med tidigare år – betonade förtjänstfullt den spårburna trafiken samt cykel- och kollektivtrafikens betydelse för en miljöanpassning av transportsystemet. Uppgradering och förstärkning av Södra stambanan och Väst kustbanan, ett yttre godsspår, liksom prioritering av Staffanstorps/Simrishamnsbanan och ett "stadsbanesystem i Lundregionen" betonas tillsammans med framkomlighets- och andra standardförbättringar inom kollektivtrafiken.

Transportinfrastrukturen

Men att det fortfarande är bilvägarna som är Transportinfrastrukturen (i bestämd form och med stort "T") råder det ingen tvekan om. Sydöstra vägen (den mellan en ny trafikplats vid Råby och Dalbyvägen vid Gastelyckan), en ny bilväg mellan Dalbyvägen och Sandbyvägen (Utmarksvägens förlängning), en ny trafikplats Lund Södra och dito Gastelyckan förespråkas varmt. Man föreslår – utan någon argumentation – utbyggnad av vägen Lund–Dalby–Veberöd och utbyggnad av E6 – till motorvägsstandard, kan man tänka – mellan Vellinge och Trelleborg. Det är bara några av de önskade satsningarna på en kapacitetsökning i biltrafiksystemet. Nu är det i och för sig inte så anmärkningsvärt att dessa projekt finns med i tjänstemannaförslaget: den styrande majoriteten, ofta förstärkt av socialdemokraterna, har ju redan bundit upp sig för dessa utbyggnader.

Hastigheterna måste hållas

Vänsterns förslag till yttrande från Lunds kommun vill förstas växla planeringen in på nya spår. Där hävdas att för biltrafikens del så är nuvarande kapacitet "väl ägnad att motsvara de krav som följer av de nationella transportpolitiska målen för tillgänglighet, transportkvalitet och regional utveckling". Därför finns inget behov av ytterligare kapacitetsförstärkingar inom vägtrafikens område. Men när det gäller trafiksäkerhet så klarar vägtrafiken inte av målet. Investeringar i säkerhetsåtgärder är därför be-

fogade, menar vänsterpartiet, framför allt för de oskyddade trafikanterna, men även för bilisterna. För de sistnämnda måste säkerhetsåtgärderna i första hand riktas in på de mest kostnadseffektiva: att få bilisterna att hålla hastighetsgränserna och att förhindra mötesolyckor.

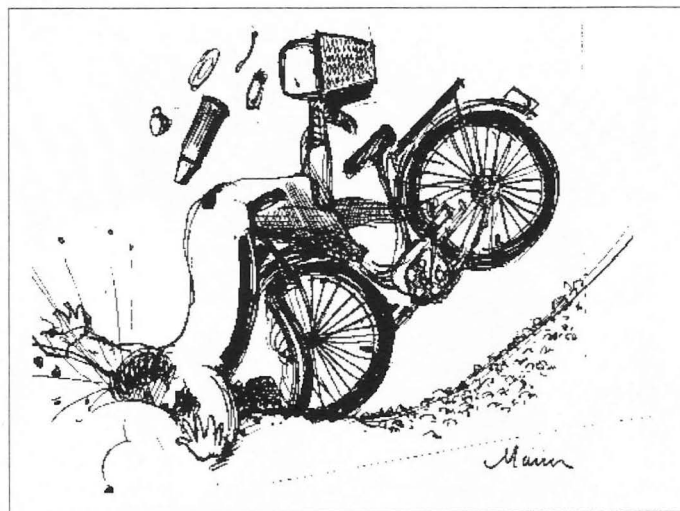
Nedröstat förslag

Mot bakgrund av detta menar vänsterpartiet att det inte behövs några nya vägar och nya trafikplatser. Man betonar också att det är viktigare att satsa på Staffanstorps/Simrishamnsbanan än ett yttre godsspår. Dessutom lyfts en högklassig cykelväg Malmö–Lund fram som ett högprioriterat projekt för cykeltrafiken.

Vänsterns förslag röntede det öde som många andra förslag som syftar till att klara av miljömålen för Lunds kommun. Det röstades ner av en betryggande nämndmajoritet. Borgarna fick förstärkning av socialdemokraterna. En punkt vann dock gehör: den högklassiga cykelvägen mellan Malmö och Lund. Fast en sådan har nämnts redan tidigare – efter ett v-förslag – uttalat sig för. Mot denna cykelväg gick endast moderaterna utan att närmare förklaring. Man kan därför bara gissa att det beror på att de inte vill låta en krona av det totala väganlaget gå biltrafiken förbi.

UN

PS Obekräftade uppgifter gör gällande att Sydöstra vägen med tillhörande mastodonttrafikplatser av ekonomiska skäl inte kan komma med i Vägverkets nationella plan för år tidigare 2007. Det vore ju trevligt om uppgifterna bekräftas.

Tunnlar för fot och cykel

Lunds fot- och cykelfolk har inventerat stadens gång- och cykeltunnlar. Visste ni att det fanns över fyrtyr sådana? Det är förstället om ni inte har hängt med eftersom sådana tunnlar tillkommer i relativt snabb takt.

Inventerarna har uppställt ett antal önskemål, som egentligen borde kallas krav eftersom det handlar om det som förra året utnämndes till landets cykelkommun nr 1.

• Tunneln ska vara så vid att den rymmer två rymliga cykelfiler och en gångbana där två personer kan gå i bredd.

• Den gångbanan ska vara upphöjd och filerna skilda åt med mål-lad linje.

• Tillfällarna ska vara så flacka att de utan stor ansträngning kan forceras även med en cykel utan växlar och så att cyklister inte frestas att hålla en alltför hög hastighet.

• Man ska innan man kommer in i tunneln se vad som väntar på andra sidan.

• Tunneln ska förstas ha god el-belysning men om möjligt också insläpp av dagsljus.

• Tunneln ska vara väl dränerad så att regnvatten inte blir stående. Kravet borde vara onödigt men är det inte.

Bäst och sämst

Inventerarna konstaterar att de nyaste tunnlarerna i regel uppfyller kraven och alltså håller god klass. Utmärkta exempel är tunnlarerna på den nya gång- och cykelbanan under Getingevägen och Norra Ringen. Där har man gjort ett dagsljus-insläpp i remsan mellan ringvägens körfält.

Allra bäst är Hardebergspårets planskilda korsning med Utmarksvägen, ny också den. Den är egentligen ingen tunnel utan vägen övertvärs spåret på en bro med stor spännvidd.

Gamla och därmed bristfälliga tunnlar finns under Tunavägen vid Sparta, under Mellanringen vid Polhem och under stambanan vid Å&R. I den senares starkt lutande

Fotografin och Lund

Lunds första kamera inköptes år 1840 av Adam Wilhelm Ekelund, professor i fysik vid universitetet. Professorn var i Paris för att köpa fysikaliska instrument. Fotografin hade 1839 väckt oerhört uppseende och ansågs vara det modernaste av allt, så det var troligen därför Ekelund även lät en utrustning för daguerreotypi ingå i institutionens instrumentsamling. Sorgligt att säga förblev kameran i stort sett oanvänd. Men därmed har Fysiska institutionen idag vackert och tidigt utrustning bestående av handgjord kamera i mahogny, plåtar, flaskor, skålar och annat som hör till.

Årsboken från Föreningen GamlaLund i år heter "Fotografin och Lund" och är skriven av Claes Wahlöö. Den är en exposé över och inventering av Lunds yrkesfotografer.

Efter Ekelunds tidiga kameraköp dröjde det dock länge innan någon yrkesfotograf etablerade sig i Lund. På 1840-talet var Lund fortfarande en isolerad småstad, där den nya tiden hade svårt att tränga in och moderniteter svårt att få fäste. Järnvägen kom till stan först 1856.

Den första lundafotografen

Lund har troligen besökts av ambulera daguerreotypister på 1840- och 50-talen, medan den första yrkesfotografen i Lund dyker upp först på 1860-talet. Hans namn var Magnus Peter Körner, och fotografering var en bisyssla, var han också akademiens ritmästare, det vill säga konstnär.

1860- och 70-talen såg alltför etableringar av fotografer i Lund – med namn som Georg Gleerup, B.A. Lindgren. Och på 90-talet kommer Lina Jonn, Per Bagge, A.W. Rahmn etablerar sig 1903, för att nu nämna ytterligare någon av de kända.

lär vurpor ha förekommit. En annan järnvägstunnel, vid Kobjer, är mycket jobbig att forcera, men den väntas snart(?) bli ersatt med något bättre när dubbelspåret ska byggas.

Lika hårda krav behöver inte ställas överallt. Tunneln intill bäcken vid Nöbbelövs mosse används väl av få andra än fågel-skådare.

Fega kvinnor

Det är en god sak att tunnlar förbättras. Men därmed blir de också dyrare. Finns det billigare och lika bra eller bättre sätt att tillgodose trafiksäkerheten?

Ja ofta. Föreningen förespråkar i många fall plankorsningar med effektiva farthinder som får motortrafiken att bromsa in så starkt att den blir ofarlig. Då bortfaller de jobbiga tillfarterna.

Dessutom är det ett känt fenomen att en del personer men framför allt kvinnor är rädda (eller fega) och därför undviker tunnlar om inte sikten är mycket god. I stället väljer de motorleden trots att andra faror lurar där. Kanske behövs inte så många fler tunnlar i Lund.

Fotograf – ett kvinnoyrke?

Redan tidigt kom fotografering att uppfattas som något modernt. Amatörfotografin blev ett exklusivt nöje och det bildades föreningar – Lunds fotografiska förening tillkom 1893. På gruppbilder av medlemmar är det intressant att notera kvinnornas närvaro. Drygt tio procent av medlemmarna var kvinnor.

Ganska tidigt dyker det upp många kvinnor i fotografikåren. Från 1880-talet till 1900-talets början nåddes en topp för kvinnliga fotografer, på Lina Jonns tid var tjugofem procent av Sveriges fotografer kvinnor och i Lund etablerades mellan 1900 och 1910 lika många män som kvinnor. Därefter övergår fotografyrket till att bli ett utpräglat manligt yrke, och kvinnorna återfinns som kopister, fakkallare och retuschörer. Wahlöös dokumentation av etableringarna i Lund bekräftar trenden. Varför denna förändring?

Wahlöö menar att fotograferandet från början var något nytt, inte präglat av exkluderande manliga hantverkstraditioner. Yrkets status var helt enkelt oklar och befann sig i en gråzon. Därför kunde kvinnor etablera sig (jämför med till exempel

telegrafistyrket, som från början också var ett kvinnoarbete). Att många fotografer i början ägnade sig åt porträtt kan väl också ha gjort att yrket ansetts passa kvinnor. Sedan blev fotograferandet alltmer "tekniskt" och därmed "manligt". Mindre ateljéarbete och mer fotografering på fältet (sport, nyheter, sensationer) gynnade manlig etablering.

Katalogaria

Pressfotot i Lund (Hagblom!) ägnas ett avsnitt i årsboken, liksom Institutet för färgfoto och filmproduktion. Det finns också en förteckning över samliga lundafotografer, som Wahlöö kunnat spåra med kortfattade uppgifter om var och när. Vidare finns ateljé- och firmaförteckningar, etableringstider, sammanställningar av fotoarkivsamlningar och fotoböcker. Detta är, som Claes Wahlöö själv skriver, en katalogaria – men samtidigt en guldgruva för den intresserade!

Årsboken är förstas rikt illustrerad med fotografernas alster. Men detta är primärt inte någon fotobok. Jag vill inte säga tyvärr, men när man läst boken längtar man efter bilder fler gamla foton – till exempel ett urval av författarens fars (Waldemar Wahlöös) negativ från en "lång journalistgärning i Lund". När får vi se den fotoboken?

Claes Wahlöö, *Fotografin och Lund*. 2002. Föreningen Gamla Lund.

Utfrågning den 1 juni av Philip Maughan och Karin Svensson Smith inför valet

Vänsterpartiets lördagsmöte nästan vecka lär bli extra intressant får då ut frågas de båda toppkandidaterna i valkretsen Skåne södra, Philip Maughan från Burlöv och Karin Svensson Smith från Lund. Mötet börja på Mårtenstorget kl. 12 och flyttar en timme senare över till Stortorget. Allmänheten uppmanas alltså att komma på mötet och utfråga de båda kandidaterna.

Valkommittén hade lovat att tillhandahålla (genom den nu engagerade valombudsmanen) ytterligare information inför mötet. Som denna har uteblivit tar vi tillfället i akt att åter trycka det uttalande som en betydande majoritet antog på ett mycket välbesökt möte med vänsterpartiets medlemmar i Lund den 26 februari.

Vänsterpartiets valkonferens för Södra Skånes valkrets valde nyligen att sätta Karin Svensson Smith på andra plats på riksdagslistan och i stället lansera en för de flesta medlemmar okänd manlig kandidat vars kandidatur inte hade diskuterats innan valkonferensen.

Eftersom Vänsterpartiet för närvarande enbart har en riksdagsplats i valkretsen, riskerar detta att medföra att Karin får lämna riksdagen. Karin var nominerad av valkretsens två största partiorganisationer, Lund och Trelleborg, och ingen annan kandidat var nominerad av någon annan organisation som första namn på listan. Att på detta sätt lansera en okänd kandidat utan föregående diskussion är mycket olyckligt.

Karin var den enda kvinnliga kandidaten som var på förslag till valbar plats på Vänsterpartiet i Skånes riksdagslistor. Genom att flytta ner Karin riskerar partiets trovärdighet som feministiskt parti att skadas.

Karin har på ett kraftfullt och förtjänstfullt sätt i och utanför riksdagen utvecklat och förnyat framför allt Vänsterpartiets miljö- och trafikpolitik. Detta arbete är värdefullt för partiet. Karin var och Vänsterpartiet i Lunds kandidat till riksdagen. Vänsterpartiet i Lund har fullt förtroende för Karin som representant i riksdagen och önskar att hon blir återvald. Med tillräckligt många röster blir hon det!

Nya böcker från DAIDALOS

Susan Moller Okin
Mångkulturalism – kvinnor i kläm?

Hur bör demokratiska stater hantera konflikten mellan å ena sidan sin bekännelse till jämlikhet mellan könen och å andra sidan kraven på respekt och särskilda rättigheter från minoritetskulturer som internt inte erkänner denna jämlikhetsidé?

Bokklubbspris 140 kr

Etienne Balibar
& Immanuel Wallerstein
Ras, nation, klass

Hur kan det komma sig att rasismen, ett halvsekel efter nazismens nederlag och fyrtio år efter avkoloniserings epok, fortfarande är ett växande problem? Genom en dialog mellan den franske filosofen Etienne Balibar och den amerikanske historikern och sociologen Immanuel Wallerstein tar sig boken an denna fråga. Båda grundar sina bidrag i ett flera decennier långt arbete.

Bokklubbspris 180 kr

Martha Nussbaum
Kvinnors liv och social rättvisa

Nussbaum ger ett "försvar för universella värden" som ska kunna utgöra grund för en tvärkulturell dialog och berättigandet av fundamentala politiska principer. Samtidigt relaterar hon hela tiden sin filosofiska argumentation till indiska kvinnors villkor – också enskilda kvinnoöden – och till indiska feministers kamp.

Bokklubbspris 220 kr

Alex Callinicos
Jämlikhet

I sin lilla bok ger Alec Callinicos en tillbakablick på jämlikhetstankens historia: på dess rötter i 1700-talets revolutioner och vidareutveckling i den liberala och socialistiska traditionen. Han ger en klar och översiktlig presentation av den senare tiden omfattande filosofiska diskussion om "jämlikhet i vad?", om jämlikhetens värde, om förhållandet mellan rättvis fördelning och "erkännandepolitik".

Bokklubbspris 140 kr

Marshall Berman
Marxistiska äventyr

Utgångspunkten är den unge Bermans möte med Marx *Ekonomisk-filosofiska manuskrift* som kom att spela en avgörande roll för honom. Här fann han grunden för en marxistisk humanism.

Bokklubbspris 180 kr

Box 123 04
402 43 Göteborg

Stöd Veckobladets annonsörer – de är inte så många!

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Tel 046/14 33 09. Utges av V-o UV Lund. Prenumerationsavgiften, (se redaktionsrutan nedan) insättes på postgiro 1 74 59-9. **Ansv. utgivare: Ola Hagring** Tel 046/14 33 09. Manus sändes till ovanstående adress el. e-post till: veckobladet.lund@passagen.se Red. förbehåller sig rätt att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, eller använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Lite om lacrosse

I Charlotte Wikanders oerhört intressanta betraktelse över engelska privatskolor ("public schools" – hur kan de vara privata...?) och feminismen (VB 17/2002) gör hon en liten detaljmiss. Lacrosse är inte någon slags kombination av brännboll och baseball, det är betydligt tuffare än så!

Skulle man likna den vid något så vore det "sommar-hockey-bockey". I själva verket är det de kanadensiska ursprungsinvärnarnas ("indianerna") urgamla spel som tagits upp och formaliserats av de vita inkräktarna. Då spelades "lacrosse" (franska 'kroken', 'haken' som syftar på den böjda klubban) mellan olika stammar på stora fält utan alltför uttalade regler och det var en riktigt hård "sport", dödsfall var inte ovanliga.

Nu spelar man på en yta som en fotbollsplan, men utan linjer. Målen är knappt 2 gånger 2 meter och spel tillåts bakom målet. Spelet? Ja, det går ut på att med sin "crosse", klubban, få bollen i mål. Den hårda gummibollen är hela 20 cm och den förs fram eller passas med klubban. Det ovanliga med klubban är att den har en 30 cm bred triangulär häv i den böjda änden.

För att få ut bollen ur häven så slår man friskt på både klubba och arm och spelet anses mycket hårt, till och med i det tuffa Kanada. Jag provade på spelet i Kanada för 40 år sedan och i mina fragment till minnen så framstår just hårdheten som speciell.

Just därför är det extra fascinerande att det är en flicksport i Enid Blytons böcker. Enligt NE spelas damvarianten på en något mindre plan och i kortare tid, men kanske inte mindre tufft?

Lacrosse spelas i Kanada, Storbritannien, Australien och USA och var olympisk gren 1904 och 1908. Märkligt nog verkar inte sporten ha nått Sverige. Kanske nästa import, lagom till Hallo-ween?

Håkan Olsson

Reflexion inför ett kopplingskåp

Så länge vi är överens om att den förfuling som politiska aktivister gör sig skyldiga till när de affischerar inte är något att bråka om i jämförelse med den förfuling

som rika företag köper sig till på stadens gator, kan vi väl beklaga att kvalitén på affischerna är så god att de ännu inte lösts upp av regn.

Stefan Arvidsson

Gärna neutroner i Lund

För en tid sen skrev jag i VB ett diskussionsinlägg om den stora neutronforskningsanläggning som Lund konkurrerar om med några andra europeiska lokaliseringalternativ. Innan dess hörde jag mej emellertid för hos våra kommunalpolitiker som satt i möte. Jo, de var försiktigt positiva till projektet, så jag skulle inte avvika alltför mycket från partilinjen.

Nu har vänsterpartiet såvitt jag förstår svängt och i stället blivit försiktigt negativt till projektet. Det tycker jag är synd.

Jag vet inte riktigt vad som ligger bakom omsvängningen, men jag misstänker sådana argument som har framförts av ett par insändarskribenter i lokaltidningarna. Jag kan tänka mej att den debatten blir omfattande vad det leder, och att de drivande kommer att vara personer som har köpt ett trevligt litet hus öster om Utmarksvägen men som nu oroas för både störande omgivningar och sänkt andrahandsvärde på huset. Mönstret finns redan etablerat på många håll, och i Lund är ett antal villaägares motstånd mot dubbelspår på Västkustbanan det tydligaste exemplet.

Jag hoppas att mitt parti inte instinktivt ska gå emot forskningsanläggningen. Jag är själv närmast instinktivt för den.

Därmed menas att jag tror på den naturvetenskapliga grundforskningens betydelse för det mänskliga framåtskridandet. Det gjorde även Karl Marx och en lång socialistisk tradition efter honom. (Någon har nyss klistrat upp ett Marxporträtt på den kombinerade partilokalen/VB-redaktionen, det tittar ner på mej just nu.) Jag vet att Cern vid Genève, som nog är jämförbart i skala och allmän karaktär, har ökat vår kunskap och gjort nytta. Dess mest kända produkt är väl Internet, som ur kärnforskningssynpunkt förvisso är en sidoprodukt men som visar vilka positiva effekter som kan uppstå när en massa kreativa personer kommer samman.

Vad säger då motståndarna? Jo att anläggningen kommer att ockupera nyttig åkerjord. Det är ett tungt argument och ett skäl till att anläggningen liksom andra verksamheter måste åläggas att hushålla med sin mark. Men jorden

utanför Östra Torn är bara medelgod med skånska mått mätt. Det hade varit annat med en förläggning på stadens västra sida (där partiet har accepterat att ta åkerjord ur produktion för att anlägga en golfbana).

Dessutom bör sådana frågor värderas globalt. Hur är jordmånen på de alternativa lokaliseringorterna?

Grundvattnet kan störas och därmed vissa sällsynta kärnväxter på Kungsmarken, sägs det också. Även det ett argument som inte får negligeras. Men detaljlägen är långt ifrån bestämda. Det borde inte vara omöjligt att få en tillräcklig skyddszon.

Några landskapsvärden går knappast förlorade. Det rör sej om en helåkertrakt som det finns finare varianter av på nära håll.

Det blir buller och en stor belastning av vägtrafik, inte minst under den långa byggperioden. Visst. Men en spårväg är redan planerad i närheten, och det nya stoa trafikunderlaget kan bli det som gör att den förverkligas inom rimlig tid, till stor nytta för miljön och lundaborna.

Det blir en allmänt ökad belastning på stan med alla nya människor. Var ska de bo? Vi har ju bostadsbrist. Ja, men det handlar om högvärlönade människor vars nya bostäder knappast behöver subventioneras av det allmänna. Och även enligt de optimistiska prognoserna blir tillskottet i sysselsättning betydligt mindre än det som vi har fått de senaste fem-sex åren genom nyetableringarna vid Ideon.

Naturligtvis måste ett sådant projekt utredas på längden och tvärens. Det finns en allmän försiktighetsprincip som måste följas. Men låt oss inte svika den marxistiska grundsynen på vetenskapen. Och vi kan väl tillåta oss att vara lite stolta över Lund och över att så många människor vill bo här.

Gunnar Sandin

Västra stationstorget

har blivit ett misslyckande, anses det. Butikerna och parkeringsgaraget har dålig omsättning/beläggning. Skulle ett namnbyte hjälpa?

Namn bör vara korta så Västra Bantorget vore bättre. Men det skulle säkert hjälpa mer att bygga en mur utmed den norra sida. Det skulle skapa mer av ombonad torgkänsla och så kunde folk sitta och sola framför den. Men ersätt först ytparkeringen i Klosterhagen med en vettig verksamhet som drar dit besökare.

Fotboll ... Forts. fr. sid. 1.

andra vägar är stängda för. Och glöm inte behovet av förebilder.

• En fotbollsarena värd namnet. Det är lika gott att Klostergårdens gryta blev bostäder, den var aldrig lyckad. En bra arena ska ligga centralt och då är platsen given: Gamla idrottsplatsen på Väster. Där finns kulturminnen att skydda men löparbanorna kan offras och så bygger vi bekväma läktare för tjugotusen åskådare. I etapper för något Lundaalag är inte i allsvenska ån, men målet ska vara klart och känt.

Vänstern har mycket att vinna om det slår sina bollar rätt. Se på Peder Pedersen (v) i Degerfors, lagledare för fotbollslaget som blev ortens populäraste politiker.

Gr

Lundafotbollen som problem behandlades av sign Kurt Karenz i *Lund sett från vänster 1984*:

Jag flyttade till Lund 1965. För en idrottstokig student var det en något egendomlig upplevelse. Hemma i den småländska obygden hade idrott, framför allt fotboll, varit det allt uppslukande intresset. När man själv spelat färdigt sina egna seriematcher för man iväg militals genom skogarna för att se divisiontrematcher. Man drömde om att flytta till ett ställe där man kunde se allsvenskt. – Lund 1965 – ett stenkast från Malmö och två från Helsingborg – var barndomsdrömmen förverkligad. Men att gå på fotboll ensam var inte något vidare. Hemma hade det varit självklart att packa bilar fulla och dra iväg på match. I Lund var det inte lika självklart, åtminstone inte bland studenter. – Och studenter umgicks med studenter. Hur många flygblad vi än delar ut framför stadens fabriksportar och hur väl vi ville inte bara Lunds arbetarklass, så var det tjocka murar mellan student och arbetare. Inom den lundsiska vänstern låg man lågt med sitt eventuella idrottsintresse. För mig främmande idéer om det borgerliga i att tävla och kämpa hade vunnit terräng inom vänstern, och vi som insupit Rekordmagasinet (som vi alltid läste före läxorna) hade svårt att finna varandra.

VECKOBLADET
 Detta nummer gjordes av Sten Henriksson och Gunnar Sandin.
 Nästa redaktör Rune Liljekvist.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, veckobladet.lund@passagen.se eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format) Telefon till redaktörerna: Rune Liljekvist 046-211 50 69 Gunnar Sandin 046-13 58 99 Charlotte Wikander 046-13 96 26 Vid utebliven tidning ring: Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.